

GYVENIMAS PAGAL ŠIMC

2011 Gegužė Nr.4

KAS ČIA BUVO ANKSČIAU?

1872 metais Žygimantų gatvėje, tuo metu vadintoje tiesiog Vilijos upės pakrante, vienas turtingas bajoras pastatė dviejų aukštų su rūsiu pastatą.

STALO FUTBOLAS

Spėju, kad ne visi žinote, kaip mūsų mokykloje atsirado stalo futbolas, ar ne? Aš irgi nežinojau, ir nusprendžiau iširti.

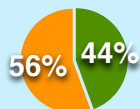
JEIGU BLOGAI DARYSIT - PER "LALAILAŽ" PARODYSIM

Paskutinėj klasėj per tarpklasines varžybas nugirdau kaip šnekėjo auklėtojos, kurios sakė, jog Vėželis galėtų stoti į kūno kultūros institutą...

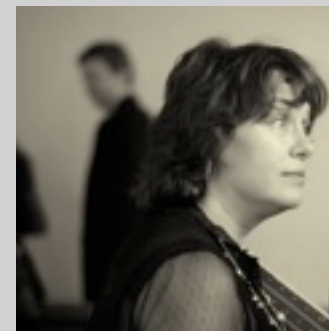

DISKUSIJOS, PRISTATYMAI IR "KALIMAS"

Sutikite, didžioji dalis pamokų yra nuobodžios. Jos dažniausiai būna nuobodžios dėl to, kad mokytojai pasakoja ką nors, kas nelabai įdomu arba grūda į galvą dažnai nereikalingą informaciją.

MOKYMASIS YRA DVIPUSIS PROCESAS

Kai kada būna taip, kad iš mokyklos išeina mokiniai, ir po to sugrįžta. Pasirodo, kartais sugrįžta ir mokytojai. Po aštuonerių metų pertraukos šiemet pas mus sugrįžo ilgametė ŠiMC mokytoja

202

Žinia, mokykloje naudojami elektronikos ir kitokie prietaisai tarnauja daug trumpiau negu kur nors kitur. Kodėl? Kodėl 202 kabinate taip dažnai laužomos klaviatūros?

Kai mokiausi ŠiMC'e buvau gal truputį užsidaręs, gal dabar esu atviresnis, drąsesnis. Aišku, mokykla prie to prisidėjo, visa tai vyko per ilgą laiką, bet aš tikrai džiaugiuosi tuo, ką šita mokykla man davė.

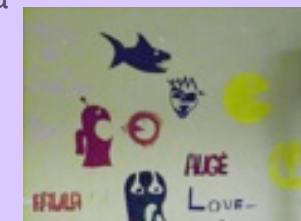
SVARBIAUSIA GYVENT ČIA IR DABAR

Nežinau, ar visi su manim sutiks, bet man atrodo, kad daugumai vaikų mokykla yra „pragaras“. Gavę proga, jie mestų mokyklą.

KODĖL REIKIA MOKYTIS?

Domilė ir Lina

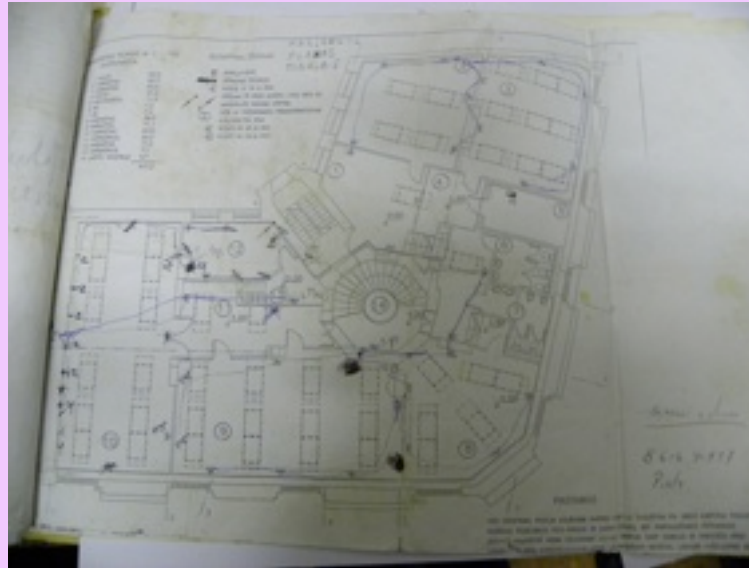
Kas čia buvo anksčiau?

Eklektika, bajorai ir spalvotas marmuras

1872 metais Žygimantų gatvėje, tuo metu vadintoje tiesiog Vilijos upės pakrante, vienas turtingas bajoras pastatė dviejų aukštų su rūsiu pastatą. Eklektikos stiliaus statinys spindėjo prabanga ir išskirtinumu, juk pats žodis eklektika - derančių ir prieštaringų dalykų nekūrybiškas junginys. Tai galima pastebėti jau iš fasado - liūtų galvos, kolonos, raštuotos sienos, puošnios durys. Viduje grindis puošia spalvoto marmuro raštai, smulkiais gėlytėmis persipynusiomis kaip vijokliai - laiptų turėklai. Kilimų laikikliai laiptuose, nišos skulptūroms sienose, o labiausiai akį patraukiančios gipsinės

puošmenos lubose, kryžminiai skliautai virš įėjimo. Kambariai erdvūs ir dideli, aukštus jungia sukti laiptai. Apačioje - rūsys. Jame daug patalpų kuriose tikriausiai buvo laikomi daiktai, bei maistas. Rūsį galima pasiekti neišvaizdžiais laiptais, kurie kadaise buvo skirti tarnams. Viso rūsiu viduryje, tiesiai po laiptais apvalus kambarys, kryžminių skliautu, kuriame šiandien įsikūręs ŠiMC ūkio tvarkytojo Algio kabinetas.

Manoma, kad pradinė šio pastato paskirtis buvo didmeninės prekybos namai ir pirklių viešbutis. Čia jie apsistodavo, bei tvarkydavo prekybinius reikalus.

„Gama“

Sovietmečiu Žygimantų gatvė įgijo garsaus revoliucionieriaus, Lietuvos komunistų partijos įkūrėjo Karolio Požėlos vardą.

Buvęs pirklių viešbutis, kaip ir visi Vilniaus pastatai priklausę vienam ar kitam bajorui, buvo nacionalizuoti. Čia įsikūrė vaikų darželis, vėliau aktorinio meistriškumo katedra, mokytojų kvalifikacijos kėlimo centras. Galiausiai čia buvo 5-asis K. Požėlos muzikos švietimo centras. 1992 metais jis tapo vaikų menine studija „Gama“. Čia vakarais vaikai lankė piešimo, muzikos, šokių būrelius, dalyvavo įvairiuose meniniuose projektuose. Netrukus iš tėvų pasiūlymų kilo idėja įkurti pradinę mokyklą.

1993 metais „Gamoje“ pirmieji pradinukai pradėjo mokslus. 1994 dar viena pirmokų karta pradėjo mokslus „Gamoje“, o vėliau, pirmiesiems mokiniams baigus keturias klases, buvo nuspręsta prasiplėsti iki pagrindinės mokyklos. Mokyklos pavadinimas buvo pakeistas į „Šiuolaikinės mokyklos centrą“ (ŠiMC), ir ji tapo vidurine.

1997 metais pastate vyko didžiosios rekonstrukcijos. Buvo tvarkomas rūšys, didieji kambariai suskirstyti į mažesnes klases ir pagalbines patalpas. Visa bajoriškas puošnumas skilo į mažus kambarius.

Kodėl ŠIMC?

Iš pradžių įstaigą norėta pavadinti "Atvira mokykla", bet šis sumanymas nebuvo priimtas. Taip pat buvo vystoma humoristinė idėja suteikti "Puikiosios" mokyklos vardą, bet kol kas ji vis dar neįgyvendinta. Galiausiai sugalvota pavadinti Šiuolaikinės mokyklos centru, ir šis pavadinimas puikiai atspindėjo kuriamos mokyklos idėją.

XXIa. Dabartis

Dabar pastatas gerokai pasikeitęs, laiptų turėklai ne taip blizga kaip kadaise, grindų raštai kai kur paslėpti storu betono sluoksniu, 2005 metais, pastatytas ketvirtasis aukštas, buvusios palėpės apvaliuosius langus puošia vitražai, tačiau mokyklos fasadas atgimė lyg iš naujo, dabar jis ryškus ir gyvybingas prie naujai pastatyto namo.

Žygimantų gatve pro greitai lekiančio troleibuso langus pamatai kuklią, bet viską pasakančią iškaba „Šiuolaikinės mokyklos centras“ ir supranti, kad ta dvasia nuo 1872 vis dar gyvena čia, ir kad visos gražiausios ir kūrybingiausios svajonės, kuriomis trykšta

žmonės, vis dar nenuilstamai sklendo po senus pastato mūrus...

Stalo futbolas

Sunku nebuvo

Spėju, kad ne visi žinote, kaip mūsų mokykloje atsirado stalo futbolas, ar ne? Aš irgi nežinojau, tad nusprendžiau ištirti. O kartu ir parašyti apie tai straipsnį į "Gyvenimui pagal ŠiMC". Pradėsiu nuo paprasto interviu su vienu iš šios idėjos "kaltininku" - dvyliktoku Jonu.

- Girdėjau, kad jūs susijęs su stalo futbolo atsiradimu šioje mokykloje, tai kaip jis čia atsirado?

- Na, aš ir mano klasiokai Žygimantas, Rapolas, Narimantas ir Raimundas labai mėgome žaisti stalo futbolą, ir mes jį pradėjome žaisti... praeitų metų... tai yra 2009 metų rudenį įvairiuose baruose, kur jis būdavo. Pagaliau sugalvojome, kad būtų smagu turėti tokį ir mūsų mokykloje.

- Tai idėja buvo jūsų?

- Kaip ir sakiau, tai buvo mūsų penkių idėja.

- Ar buvo sunku ją išpildyti?

- Sunku nebuvo, nes gavom mokyklos administracijos palaikimą, tik reikėjo paruošt dokumentus ir susitarti su pardavėjais. Pardavėjai iš tikro buvo mūsų pažįstami, taigi problemų nebuvo.

- Kaip manote, ar stalo futbolas mokykloje gerai, ar blogai?

- Manau stalo futbolas mokykloje yra labai gerai, ypač tada, kai yra tarpusavio supratimas tarp mokytojų ir mokinių, nes pastaruoju metu kilo labai daug problemų dėl mokinių žaidžiančių pamokų metu ir tai trukdo pamokoms, taigi norėtume, kad visi žaistu pertraukų metu.

- Ar didžiulė paklausa žaisti stalo futbolą šioje mokykloje?

- Taip, mūsų mokykloje paklausa didžiulė ir mes be to prisidedame prie jo populiarinimo visoje Lietuvoje, kurioje stalo futbolas dar nėra tiek populiarus kaip kitose Europos šalyse. Mūsų mokykloje daug kas nori žaisti, ne visi drįsta, ne visiems išeina, turėjome mintį organizuoti būrelį, kuriame galima būtų pasimokyti žaisti.

- Kaip manote, ar kitose mokyklose yra stalo futbolas?

- Ne manau, o žinau, kad Vilniaus licėjuje yra toks stalas, Viliaus Užupio gimnazijoje irgi yra toks stalas, daugiau nežinau, bet manau, kad nereikėtų kreipti dėmesio į Lietuvoje esančias mokyklas, o labiau atsižvelgti į užsienyje esančias mokyklas, kuriose populiarus stalo futbolas, bei universitetus, nebūtinai užsienyje, bet ir Lietuvos universitetuose, kuriuose stalo futbolas irgi populiarus.

- Ačiū jums, geros dienos.

- Iki.

- Labas, manau, kad tai labai gera priemonė praleisti laiką, kai lauke šalta ir niekur negali išeiti.

- *O kaip manai, mokslams, tai netrukdo? Nekelia per didelio triukšmo?*

- Kadangi žaidžia pertraukų metu, mokslams, tai netrukdo ir triukšmo didžiulio nesukelia.

- *Tai tavo manymu, tai labai gerai ir nekelia jokių problemų?*

- Mano manymu, tai labai gerai.

- *Ačiū ir iki pasimatymo.*

- Iki.

Kai lauke šalta

Štai ir paaiškėjo, kaip stalo futbolo “bacila” atsirado Šiuolaikinės mokyklos centre. Pasirodo, tai buvo kelių dvyliktokų idėja, kurią pavyko įgyvendinti kartu su mokyklos vadovų palaikymu. Pabaigai - trumpas pokalbis su mūsų budinčiuoju ir ūkio tvarkytoju Algiu apie stalo futbolą.

- *Sveikas Algi, aš norėčiau tavęs paklausti apie stalo futbolą šioje mokykloje, ką tu manai?*

Jeigu blogai darysit - per “Lalailą” parodysim

- *Kokiame mieste esate gimęs?*

- Esu gimęs ten kur yra dabartiniai Elektrėnai, ne mieste, o kaime. Esu pabaigęs Vievio Vidurinę mokyklą, vėliau įstojau į kūno kultūros institutą. Tais laikais visas sporto šakas reikėjo mokėt ir praktiškai atlikti: boksa, fechtavimą, tenisą, stalo tenisą

ir imtynių visokias rūšis, išskyrus dar tais laikais nebuvo karatė.

- *Ar būdamas mūsų amžiaus svajojote užaugęs užsiimti sportu?*

- Atsitiktinai taip išėjo, kai mokiausi Vievyje, dėl to, kad Elektrėnuose dar nebuvo vidurinės mokyklos. Ten dalyvavau visokiose sporto šakose : šuolio į aukštį, (rekordas mano dešimt metų laikėsi), trišuolį šokinėjau. Ir būtent paskutinėj klasėj per tarpklasines varžybas nugirdau kaip šnekėjo auklėtojos, kurios sakė, jog Vėželis galėtų stoti į kūno kultūros institutą. Ir man to užteko, tokio vidinio paskatinimo: aš nuvežiau ten dokumentus, buvo tada konkursas nemažas, trys į vieną vietą, bet kažkaip papuoliau.

- *Ar tiesa, kad jus buvote Vilniaus “Lietuvos ryto” komandos fizinio pasirengimo treneris?*

- Kažkada Šarūno Marčiulionio krepšinio mokykloje buvau treneris, ir mano mokinys tapo “Lietuvos ryto” komandos vadu, jis mane pasikvietė vykstant Eurolygai, buvau veikia pagalbinkas, o ne fizinio pasirengimo treneris. Padėdavau fizinio pasirengimo treneriui: vaistais, visokiom pagalbinių priemonėm rūpindavausi... Budėdavau visą laiką, kai būdavo dvi komandos. Ir ko reikėdavo atnešdavau. Dar turiu nusifilmavęs visus Lietuvos Ryto bendro fizinio pasirengimo

pratimus ir parodyt savo vaikams galiu bet kada. Tada dar buvo Javtokas, Jasaitis, jie klausinėjo, “kodėl jūs čia dabar, treneri, filmuojat”? Aš sakydavau: jeigu blogai darysit - per “Lalailą” parodysim. Jie tada labai stengėsi. Gal kada nors parodysiu, pamatysit, kaip dirba.

- *Koks buvo pirmas įspūdis atėjus į mūsų mokyklą?*

- Mokinius matau tik kai vedu į kūno kultūros pamokas, bet įspūdis yra geras. Reikia pripažinti, kad labai geras.

- *Ką manote apie mūsų mokyklos krepšinio komandą?*

- Krepšinio komanda paliko tokį įspūdį: techniškai gera, bet taktiškai nelabai. Na, reikia susižaisti, kadangi iš įvairių klasių mokiniai. Ir Lietuvos rinktinė, kai susirenka iš pat pradžių, jie žino savo pozicijas, bet žaidimo nebūna. Taigi komanda turi žinoti visus niuansus ir jausti vienas kitą, o kol kas to nėra. Bet su laiku bus.

- *Kuri sporto šaka jums yra labiausiai prie širdies?*

- Krepšinis labiausiai prie širdies, antras yra lauko tenisas. Mano sūnus yra lauko teniso treneris ir aš jam padėdu praveddamas papildomas bendro fizinio treniruotes.

- *Ačiū už
interviu.*

- Ačiū ir
jums, viso gero.

Pranas Vėželis ir Vytis Buivydavičius

Diskusijos, pristatymai ir “kalimas”?

Sutikite, didžioji dalis pamokų yra nuobodžios. Jos dažniausiai būna nuobodžios dėl to, kad mokytojai pasakoja ką nors, kas nelabai įdomu arba grūda į galvą dažnai nereikalingą informaciją. Tai pasikeičia, kai mokytojas užduoda kokį įdomesnį darbą, pavyzdžiui, fizikinį bandymą ar kokį projektą, kur gali dirbti su draugais. Taip būna dėl to, kad dažniausiai patinka

darbas draugijoje, o ne vien tik sėdėti, pačiam kažką matuoti ir rašyti. Paprasčiau darbus pasidalinti ir dirbti kartu. Nors retkarčiais, dėl blogos nuotaikos arba dėl to, kad dirbi tarp trukdančių dirbti, tau tas darbas visai nepatinka ir tu jį padarai atmestinais. Na ir aišku visada prisideda tingėjimas. Jis apsunkina kiekvieną darbą,

net ir tą, kurį labai nori daryti. Jį mokytojai galėtų panaikinti kontroliuodami darbo laiką. Mokytojai turėtų dažniau skirti projektinės veiklos, nes ją darai dėl įdomumo, o ne dėl to, kad gautum gerą pažymį. Pavyzdžiui, per geografiją buvom išvykę į Europos centrą, kur reikėjo atlikti įvairias užduotis. Kadangi galima buvo gauti prizus, reikėjo pasistengti ir parašyti kuo teisingesnius atsakymus ir tai reikėjo padaryti kuo greičiau. Tai padidino entuziazmą mokytis geografiją ir laimėti prizą. Rungtys buvo porose, dėl to buvo dar įdomiau. Taip mokytojas padarė, kad mokyčiausi geografiją pats to nesuprasdamas. Tai, ką reikėjo, išmokau, o ir linksma buvo.

Diskusijos

Iš mūsų atliktų apklausų galima spręsti, kad mokiniams patinka ir, kaip jie sako, lengviau supranta informaciją tuomet, kai informacija perteikiama diskusijos forma. Diskusijos visuomet padeda patiems mokiniams išsiaiškinti tai, ką mokytojas pasakė, ar tai, ką perskaitė knygoje.

Kalimas

“Iškalta” informacija lieka tik tam tikram laiko tarpui, o kai jos nebereikia, ją pamiršti. Toks būdas iš tikrųjų gali būti veiksmingas tik tam, kad išvengtum dvejetainio iš kontrolinio, bet iš tiesų, tau tai visiškai nebus naudinga. Jeigu tu “iškalsi” kelias datas istorijos pamokai, bet nežinosi kodėl tai įvyko ir ką tai davė, ir tuo labiau po kelių savaičių pamirši tai, tau visiškai iš to nebus naudos. Tai paprasčiausia reprodukcija.

Priestatymai

Ar priestatymai veiksmingi? Ar tai padeda mokiniams mokytis, suprasti? Ar jis skiriasi nuo "kalimo"?

Priestatymas yra tam tikro dalyko apibūdinimas su vaizdine medžiaga, jos priestatymas viešai. Priestatymas padeda įsigilinti į priestatomą dalyką, ir dėl to mokinys daugiau supranta.

Mokiniams gali atrodyti, kad ruošiantis priestatymui jiems tereikia iškalti, ką sakys, bet iš tikrųjų jie įsigilina į darbą, to nepastebėdami, ir taip susikaupia būtent ties tuo dalyku. O dar jeigu mokytojas užduoda kokį suktą klausimą ir mokinys į jį atsako, tai tiesiogiai įrodo, kad mokinys tą temą išmoko.

Bet kai kurie (dauguma) mokiniai mėgsta daryti darbą išnaudodami mažai savo protinių resursų, tiesiog nukopijuodami informaciją iš interneto ir ją perskaitydami. Tai nėra kiek jiems nepadeda.

Darbas grupėmis

Moksleiviams ypatingai patinka darbas grupėmis. Jis jiems patinka, nes taip galima bendrauti tarpusavy, galima pasiskirstyti darbais. Kiekvienam tenka sava atsakomybė, ir jis privalo padaryti tam tikrą

dalyką, kitaip nukentės visa grupė, o kaip žinome, šiais laikais jaunimas agresyvus, taigi norinčių pavesti visą grupę tikrai neatsiras. Be to dirbant grupėje vaikai pagal

jėgas pasiskirsto darbus, ir nebūna taip, kad kažkas imasi jam per sudėtingo darbo, taigi, jam lengviau įsiminti informaciją ir lengviau gauti gerą pažymį. Bet yra ir blogoji pusė - dažnai būna, kad vienas žmogus prisiima visą atsakomybę (ar bent jau 60%). Tokiu atveju mokinys dirba per daug ir per sunkiai, o kiti nieko nedarydami gauna gerą pažymį, nes mokytojas taip ir nesužino, kas dirbo daug, kas dirbo mažai. Vis dėlto manau, kad darbas grupėmis yra naudingas, nes dirbdami grupėmis pasireiškia tie vaikai, kurie nepasireiškia per kasdieninę pamoką ir kažką išmoksta grupinio darbo metu.

Ar tai veiksminga?

Mokymuisi laiko visada pritrūksta. Ypač pavasarį. Manau, ne tik mums, ir todėl veikiausiai daugelis man pritaro, kad "sausas" kalimo mokymosi būdas yra neveiksmingas. Man atrodo, mokymo būdas, turi kažkuo mokinį įtraukti ir sudominti. Mokytojai turėtų mokymo būdus keisti, kad "neužsistovėtų" tas pats metodas, nes mokiniams atsibos taip mokytis.

Mokymasis yra dvipusis procesas

Kai kada būna taip, kad iš mokyklos išeina mokiniai, ir po to sugrįžta. Pasirodo, kartais sugrįžta ir mokytojai. Po aštuonerių metų pertraukos šiemet pas mus sugrįžo ilgametė ŠiMC mokytoja, trijų vaikų mama, Laima Krasauskaitė.

- Sveiki, malonu, kad sutikote su mumis susitikti.
- Nėra už ką, man visada malonu padėti.

- Pradžioje norėtume paklausti, kur praleidote savo vaikystės dienas?

- Gimiau ir augau Vilniuje, Naujininkuose. Mokiausi vidurinėje mokykloje, ir muzikos mokykla buvo, galima sakyti po langais. Baigusi 8 klases vidurinėje (taip tuomet vadinosi bendrojo lavinimo mokyklos) ir 7 fortepijono specialybės klases muzikos mokykloje, įstojau į Vilniaus J. Tallat-Kelpšos aukštesniąją muzikos mokyklą (dabar vadinasi Vilniaus konservatorija), o ją baigusi, įstojau į Lietuvos TSR

konservatoriją (dabar vadinasi, berods, Lietuvos Muzikos ir Teatro akademija arba kaip nors panašiai).

- O kodėl pasirinkote muziką kaip savo specialybę?

- Muziką, kaip specialybę sau pasirinkau greičiausiai dėl to, kad patiko. Neprisimenu, kad bučiau svarsčiusi ar abejojusi. Viskas, (mokslo įstaigų pasirinkimas,

specialybė ir pan.) atrodė savaime suprantama.

- O kada atėjote į "Gama"?

- Nuo pirmo muzikos akademijos kurso pradėjau dirbti savo "gimtojo" muzikos mokykloje, kur žmonės, neseniai buvę mano mokytojais, tapo mano kolegomis. Buvo pakankamai saugu ir komfortiška. Po to kartu su savo vaikais atėjau į ŠiMC'ą (tada vadinosi "Gama") - jie mokytis, o aš dirbti.

- Koks įvykis jums labiausiai įsiminė?

- Dabar man sunku išskirti kurį nors įvykį kaip įsimintiniausią. Tuomet mokykla kūrėsi, buvo labai daug įvairiausių įvykių, nutikimų, renginių, koncertų. Buvo pirmosios operėlės...

- Vis dėlto kažkodėl išėjote iš ŠiMC'o, tuometinės "Gamos"?

- Iš tikrųjų tai dėl sveikatos: sustreikavo mano balso stygos. Aš negalėjau dainuoti, labai greit kimdavau, o muzikos pamokos reikalauja, aktyvumo, reikia, kad mokytojas dainuotų, dažnai mokiniai triukšmauja, kadangi muzika yra pakankamai triukšminga pamoka. Laimei, man padarė operaciją, ir aš pasveikau. Gal dar ir dėl to taip buvo nutikę, kad aš nemokėjau teisingai savo balso naudoti. Tada aš apskritai supratau, kad dirbu per daug, ir tiesiog mano sveikata "neveža" tokio krūvio, taigi, nusprendžiau išeiti iš "Gamos".

- Prieš kiek laiko išėjote?

- Maždaug prieš kokius aštuonis ar devynis metus.

- Ką per tuos metus veikėte?

- Tai aš toliau dirbau, nes aš dirbau dviejuose darbuose. Mano specialybė - fortepijono mokytoja, todėl dirbau toliau muzikos mokykloje. Paprašiau daugiau krūvio ir gavau daugiau mokinių. Lengviau dirbti su vienu mokiniu, negu su didžiule klase.

- *Kodėl nusprendėte grįžti atgal?*

- Na todėl, kad išleidau savo sūnų į pirmą klasę, dar gal ir dėl to, kad manęs prašė, kad aš sugrįžčiau.

- *Ar pasikeitė mokiniai, mokyklos atmosfera?*

- Aš jums pasakysiu atvirai: man nepatinka, kad pasikeitė mokyklos dvasia. Anksčiau visi mokiniai ir mokytojai buvo vos ne kaip draugai, vadino vienas kitus vardais. Dabar mokiniai net nebesisveikina su mokytojais, ir mane tai labai liūdina. Ir šiaip mokiniai turėtų sveikintis ne tik su mokytojais, bet ir su kiekvienu žmogumi, kuris ateina į mokyklą, galbūt jis yra profesorius. Juk mokykla yra bendruomenė. Šita mokykla, nors ir turėdama tokį kaip ir gražų vardą, yra papuvusi iš vidaus, atvirai sakau. Manyčiau, kad mokiniai turėtų susiimti ir pabandyti suprasti, jog mokytojas yra ne šiaip žmogus, atliekantis savo darbą, bet žmogus, kuris stengiasi padėti mokiniams išmolti tam tikrų dalykų. Mokiniai turėtų atsižvelgti į tai ir rodyti mokytojams šokią tokią pagarbą.

- *Kaip dabar sekasi dirbti?*

- Na man labai smagu sugrįžti, bet aišku aš jaučiu labai didelę įtampą kadangi aš aštuonis metus nedirbau šito darbo ir patiriu pakankamai didelį stresą. Man labai smagu, kai smagiai praeina pamokos, kai vaikai sugeba susiimti ir suprasti, kad mokymasis yra ne vien tik mokytojo darbas ar užsiėmimas. Pamoka yra ne vien gera dėl to, kad mokytojas puikus, o dar ir dėl to, jeigu mokiniai atsižvelgia į

mokytojo pastangas, o jei mokiniai sėdi ir jiems visiškai „džin“, tai negali būti gera pamoka. Tai va, mokymasis yra dvipusis procesas.

- *O kokia yra jūsų svajonių klasė?*

- Svajonių klasė - laisvi, pasitikintys savimi bei mokytoju, kūrybingi, kultūringi ir gerbiantys save, savo draugus ir mokytojus moksleiviai.

-*Dėkui už pokalbį.*

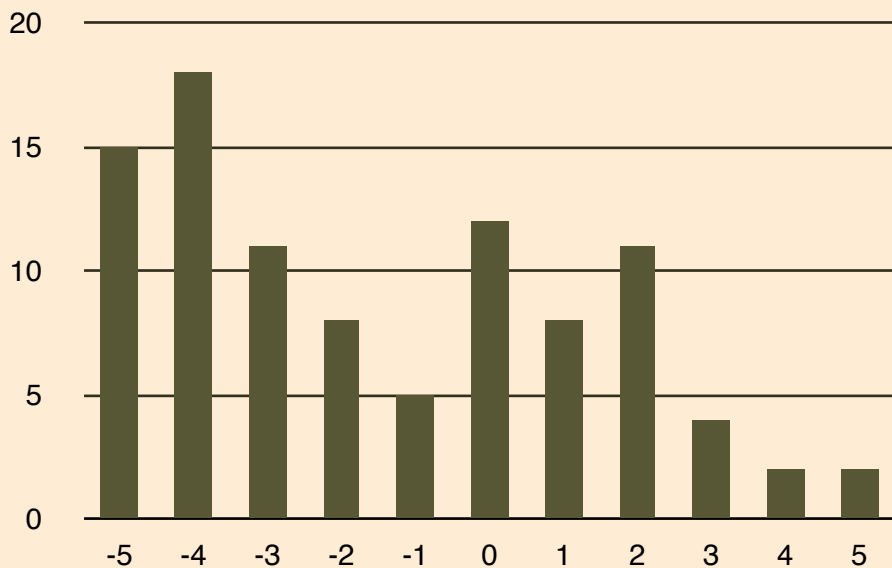

Laima su dukra Girmante

202

Žinia, mokykloje naudojami elektronikos ir kitokie prietaisai tarnauja daug trumpiau negu kur nors kitur. Kodėl? Kodėl 202 kabinete taip dažnai laužomos klaviatūros? Nusprendęs įminti šią mįslę, paruošiau anketą, kurioje esantys sukti klausimai turėjo man padėti tai padaryti. Štai pora klausimų ir mokinių atsakymų.

Iš pradžių bandžiau išsiaiškinti, ar 202 kabineta mokiniai laiko patogiu mokytis. Skaičiai išsidėstę vertikaliai parodo, kiek žmonių pasirinko kokį atsakymą. Čia “-5” reiškia “žiauriai nepatogu”, o “5” - “tobula klasė”.

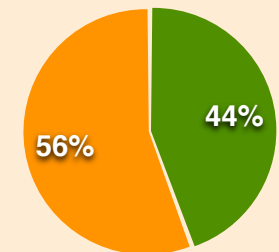
Iš atsakymų į šį klausimą galima spręsti, kad didžioji dalis ten besimokančių moksleivių yra nusivylę šio kabineto patogumu, ir tikriausiai tai apsunkina mokymosi sąlygas jame, o tai, savo ruožtu, veikia rezultatus. Dėl blogesnių rezultatų žmonės suirzta ir praranda pasitikėjimą savimi. Galiausiai tai baigiasi tuo, kad žmogus nebesimoko per pamoką, o bando kenkti kitiems, arba išsilieti. Ir tada jis arba ji pamato klaviatūras... Tai būna geriausias būdas išsilieti, nes

laužydamas “dirbi” fiziškai, bet to dėl sulaužytų klaviatūrų vėliau nukenčia kiti, kyla visuotinis pyktis, pamoka “bukuoja” ir t.t.

Kitu klausimu mokinių prašiau procentais parašyti, kiek laiko pamokoje, vykstančioje 202 kabinete, jie praleidžia konstruktyviai (mokosi), o kiek - nekonstruktyviai (“stumia” laiką).

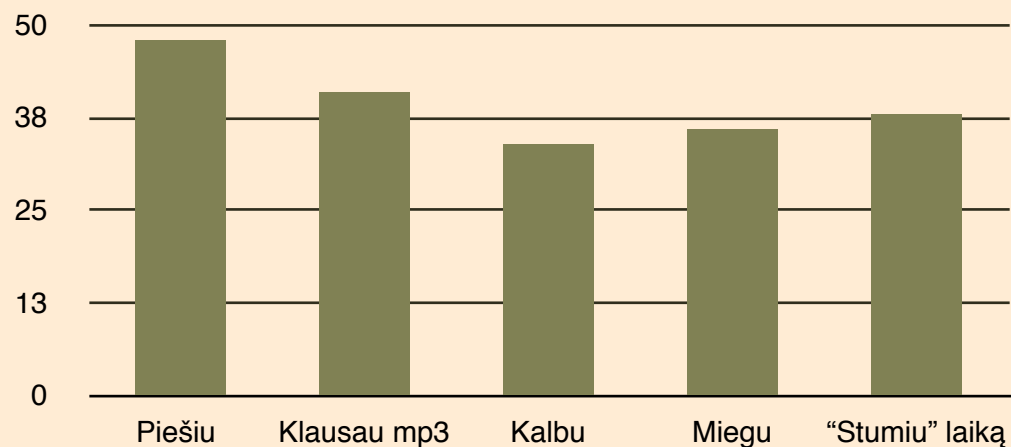
● konstruktyviai ● nekonstruktyviai

Rezultatai kalba patys už save. Kodėl taip yra? Kodėl tai, kas, mano manymu, turėtų siekti bent 90%, siekia vos 44%. Kaip šiuo atveju būtų galima padidinti laiką, leidžiamą konstruktyviai? O gal prie to prisideda jau nagrinėtas kabineto patogumas?

Į klausimą “Kuo užsiimi tuo metu, kai nesimokai” atsakymai buvo įvairūs:

Iš gautų rezultatų galima spręsti, kad dauguma tuo metu kai nesimoko, vis tiek neturi ką veikti ir negali susikaupti ties vienu darbu. Jeigu žmogui sunku susikaupti, jį išblaškyti gali menkiausi trukdžiai, kaip nepatogus sėdėjimas, ir tada žmogus keičia savo susikoncentravimo objektą. Dažniausiai tai būna kas nors esantis arti, bet neišsiskiriantis, o kadangi mes kalbame apie 202, o tai yra kompiuterių klasė, veikiausiai tai bus kompiuterio klaviatūra.

Kai susitinka išsiblašymas, bloga nuotaika ir nuobodulys, galiausiai kenčia kompiuterio klaviatūros.

Svarbiausia gyvent čia ir dabar

- *Papasakok apie save, koks buvai ir koks dabar esi?*

- Kai mokiausi ŠiMC'e buvau gal truputį užsidaręs, gal dabar esu atviresnis, drašesnis. Aišku, mokykla prie to prisidėjo, visa tai vyko per ilgą laiką, bet aš tikrai džiaugiuosi tuo, ką šita mokykla man davė.

- *Nuo kada mokeisi ŠiMC'e?*

- Nuo septintos klasės mokiausi. Labai, džiaugiuosi, kad čia buvau iki dvyliktos klasės.

- *Ar patiko ŠiMC'e?*

- Aš ir kitur truputį esu pasimokęs, tai būtent čia man labai patiko tarp mokinio ir mokytojo santykis. Tai, kad mokytojai yra labiau kaip draugai, pagalbininkai tau, o ne kažkoks tai autoritetas, kuris tau yra primestas.

- *Ko labiausiai pasiilgai?*

- Klasiokų pasiilgau, nebesusitinkam. Bendros atmosferos, valgyklos, mokytojų. Nėra progų susitikt su savo klasiokais, visi užsiėmę.

- *Ar buvo kokių įsimintinų nuotykių?*

- Tai kiekvieną dieną vis kažkas atsitikdavo. Kartą man net grėsė šalinimas iš mokyklos, bet neišmetė. Dėl to aš esu labai dėkingas.

- *Dėl ko taip buvo?*

- Muštynių buvo su klasiokais. Nedažnai vyko muštynės. Didžiausi nusižengimai buvo

pamokų nelankymas. Jei nenori eit į pamoką - neik, tai nėra svarbiausias dalykas gyvenime.

- *Kai mokeisi šioje mokykloje, kuo norėjai tapti?*

- Negalėjau apsispręst iš pradžių, ką norėčiau mokytis.

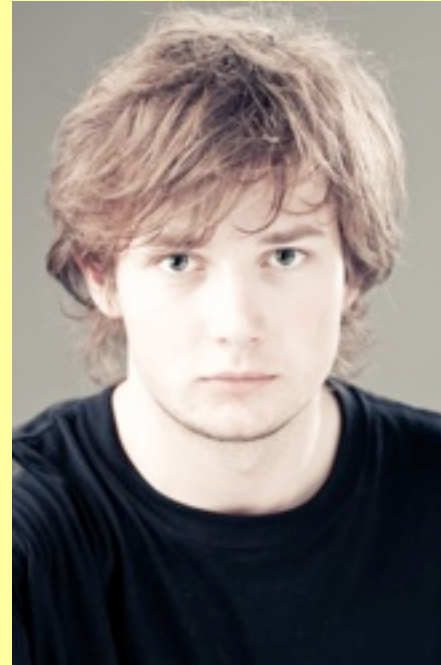
Norėjau studijuoti fiziką, informatiką, persimečiau į mediciną, labai įvairiai. Buvo sunku dešimtoj klasėj pasirinkti, ką mokytis "A" lygiu, o ką - "B".

Buvau pasirinkęs biologiją, chemiją, po pusės metų pasikeičiau į fiziką, matematiką.

Taip metus pasimokiau ir prieš šimtadienį man atrodo atsikeičiau į biologiją, chemiją. O tada reikėjo pasiruošti visiems egzaminams. Biologijos mokytoja Violeta vos manęs neužmušė, kai pasakiau, kad laikysiu egzaminus. Bet nieko, pasimokiau ir neblogai išlaikiau.

- *Koks buvo galutinis sprendimas?*

- Mano galutinis sprendimas buvo medicina, man nebuvo sunku. Prasimokiau ten pusantrų metų. - Tik supratau, kad tai ne man. Labai dėkingas Raimiui, kad supažindino mane su fotografija vienuoliktoj klasėj. Visa tai liko, po to mečiau studijas, nuėjau dirbt į foto studiją, asistentu fotografo. Dabar ruošiuosi stoti į fotografiją Londone.

- *Kas pasikeitė išėjus iš ŠiMC'?*

- Kai išėjau iš ŠiMC'o gyvenimas pasikeitė gana stipriai, bet ŠiMC'as man liko toks pat. Vis dar man malonu grįžt, jaučiuosi kaip namuose visada. Per šimtadienį gaila buvo labai, man tikrai patiko čia mokytis. Turint

omeny, kad didžiąją laiko dalį nesimokėme, o šiaip buvom. Tai tikrai gaila buvo išeit. Sakau, grįžtu čia ir jaučiuosi kaip namie. Atrodo, kad labai neseniai tai buvo.

- *Kokios mokytojos/yo niekad nepamirši, kodėl?*

- Nepamiršiu visų mokytojų, kiekvienas yra savotiškas. Kiekvienas su plusais, minusais. Kai kurie mokytojai kai dabar pažiūri labai atsibosdavo, bet dabar yra labai malonu atsisėst pašnekėt. Vis tiek po kažkiek laiko viskas užsimiršta, lieka tik tas kuo mokytojai patinka. Galbūt ne visada pamokose būdavo įdomu. Violeta, Raimis ir Nida, kuri jau čia nebemoko, man įsimintiniausi. Mano auklėtoja buvo Laima Deveikienė.

- *Girdėjom, kad visą laiką sportuoji - ir mokykloje mokydamasis, ir dabar?*

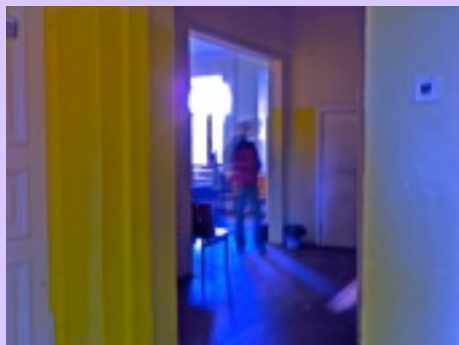
- Lankiau įvairius kovos menus. Lankau jau 5 metus nindžitsu, dirbu treneriu laisvu laiku vienam jaunimo sporto klube.

- *Kas tau šiuo metu yra svarbiausia?*

- Mano gyvenime svarbiausia gal gyvent čia ir dabar ir nelaukt kažko ateity, nes gali to ir nesulaukti. Labai yra svarbu išmokti gyventi šiuo momentu.

Kodėl reikia mokytis?

Nežinau, ar visi su manim sutiks, bet man atrodo, kad daugumai vaikų mokykla yra „pragaras“. Gavę progą, jie mestų mokyklą. Kodėl taip yra? Moksleiviai nenori mokytis, bet jie privalo tai daryti, kad įgautų žinių ir diplomą. Bet ar visi moksleiviai nenori eiti į mokyklą? Neformali mano bendraklasių apklausa parodė, kad kuo aukštesnė klasė, tuo moksleiviai labiau savo noru eina į mokyklą, mažiau tyčiojasi iš kitų, geriau sutaria su bendraklasiais.

Vaikams augant pasikeičia jų ne tik fizinės savybės, bet ir vertybės, požiūriai. Apytiksliai nuo pirmos iki devintos klasės moksleiviams svarbiausia yra linksmybės, žaidimai, tyčiojimas; jie laiko mokytojus priešais, kurie tik nori pakenti ar parašyti blogą pažymį. Nuo dešimtos iki dvyliktos klasės moksleiviams pradeda rūpėti mokymasis, jų pačių ateitis, darosi malonu padėti kitiems. Gal tai dėl to, kad už

pradinukus viską sprendžia tėvai, o vyresni mokiniai jau sprendžia savarankiškai?

Vaikai galvoja, kad mokslai nesvarbu, kad tėvai už juos padarys namų darbus, suras darbą ir visada padės, bet tai nėra tiesa. Jau paaugliai supranta, kad už juos tėvai

visko negalės padaryti, jie net patys nenori, kad už juos viską darytų tėvai. Jie suvokia, kad reikia savarankiškai mokytis, ieškoti darbo, tam, kad išgyventų, turėtų būstą - prasideda savarankiškas gyvenimas.

Bet ar tėvai nori „paleisti“ savo vaikus? Yra tėvų, kurie patys nusprendžia, kur stoti už vaikus, nes jie mano, kad ten bus geriau. Dar kai kurie tėvai nori įgyvendinti savo svajonę per savo vaiką, kurios negalėjo įvykdyti dėl nepalankių sąlygų.

Kol dar vaikai jauni, jie nesupranta žodžių „reikia“, ar „privaloma“, jie supranta tik žodį „noriu“. Vaikai nuo mažens įpratę klausyti savo tėvų, nes jei neklausysi, jie „užrėkia“ ar nestipriai trenkia, bet po truputi

augdami vaikai bando „priešintis“ savo tėvams, ir pastebėję, kad jų nebeverčia nieko daryti, jie patys pradeda savo noru mokytis, nes jie nebejaučia spaudimo iš tėvų pusės, ir apskritai, jie pradeda tvarkyti savo gyvenimą be tėvų pagalbos. Jie pradeda suprasti, kad nuo sprendimų, kur stoti, kokią specialybę pasirinkti, priklauso jų gyvenimas.

